

Μπορώ να φανταστώ ότι οποιαδήποτε αντίθεση, σε κάθε κλίμα που θεωρείται γιορτινό, εμφανίζει στοιχεία κατάθλιψης. Δεκτόν. Ας τεθεί όμως υπ' όψιν και η altera pars. Δηλαδή το τεχνητό του εορτασμού. Ότι το όλο κλίμα σε μεγάλο βαθμό ωθείται, δεν έρχεται αφ' εαυτού. Είναι μια συνθήκη που δεν γεννάται αλλά σε μεγάλο βαθμό επιβάλλεται. Δεν γνωρίζω τα θέματα αυτά, πως λειτουργούν στην επαρχία, στην πρωτεύουσα όμως της κατανάλωσης του κενού και του καινού, στα μάτια μου τουλάχιστον φαντάζουν, εδώ και δεκαετίες, ως μια σαπουνόφουσκα.

Οφείλω βέβαια, να αποδεχτώ ότι είναι ένας τρόπος να γυρίσει το μαγκανοπήγαδο της οικονομίας, ότι θα κυκλοφορήσει το χρήμα. Ότι ο κόσμος ταξιδεύοντας, ξεφαντώνοντας, ξεφυγώντας, ξεφεύγοντας από την όποια καθημερινότητα, πρωτίστως θα ξοδέψει.

Από τα ρεπορτάζ των αντίστοιχων περιοδικών για «λαμπερά ρεβεγιόν», σε όλη την κλίμακα μάλιστα, από τις χασαποταβέρνες στις Φυλές έως τις αναλυτικές περιγραφές για τις «άγιες μέρες» των επωνύμων στα θέρετρα του εξωτερικού. Από τις προτάσεις του τι «θα φορέσετε», τι «θα σερβίρετε», πως «θα ξεχωρίσετε», έως τους στολισμούς που πλέον κρατάνε περισσότερο από έναν μήνα, επιτρέψτε μου να ισχυρίζομαι ότι όλα δείχνουν επίπλαστα, θεατρinίστικά.

Δυσκολεύομαι επίσης να αποδεχτώ νέες συνήθειες. Είναι ακραία απογοητευτικό, αυτό το μάντρωμα των αστικών κοινωνιών στα εμπορικά κέντρα. Δεν ενοχλεί μόνον το γεγονός, ότι επιβάλλει μια νέα συνθήκη, μακριά, κατά την κρίση μου, από τις ντόπιες παραδόσεις, δεν είναι μόνον ότι αναγκάζει σε νέους τρόπους συμπεριφοράς τις επόμενες γενιές, αλλά ότι κυρίως προετοιμάζει, αυτές τις νέες γενιές σε ένα συγκεκριμένο καταναλωτικό μοντέλο. Δημιουργεί, επιτρέψτε μου, τις επόμενες σειρές ημιηλιθίων, που θα κινούνται σε μια καθημερινότητα ελεγχόμενη. Ακόμα και η βία τους (ενδιαφέρον για κοινωνική παρατήρηση το περίφημο bullying), θα είναι σε ελεγχόμενες δόσεις.

Τούτων εξεταζομένων και αποδεχόμενος τα στοιχεία κατάθλιψης που εμπεριέχει η αντίθεση στο εορταστικό, των ημερών, πνεύμα, αναρωτιέμαι αν η πλήρης αποδοχή του και η συνολική συμμετοχή σε αυτό, εμπεριέχει περισσότερα στοιχεία κατάθλιψης - αδιεξόδων και μάλιστα πιο επικίνδυνης μορφής. Καθότι δεν γίνεται ούτε αντιληπτή ούτε, πολύ περισσότερο, αποδεκτή άρα αντιμετωπίσιμη.

...και για να μην καταχωρηθώ εις τα κιτάπια ως βαριά καταθλιπτικός, θα αντιτείνω ότι θυμάμαι τις γιορτές των παιδικών μου χρόνων με χρώματα όμορφα και ευχάριστα. Αυτό που με ταρακουνά κάπως, είναι η πιθανότητα, για να μην πω η βεβαιότητα, ότι κάποιος θα είχε συντάξει ένα αντίστοιχο κείμενο και τότε. Την δεκαετία του '60.

Ορίστε λοιπόν και κάτι θετικά ενδιαφέρον της εποχής μας. Η μεγάλη δυνατότητα κυκλοφορίας ιδεών και απόψεων.

...Χρόνια πολλά!

Η έγχρωμη εικόνα από την Αθήνα της δεκαετίας του '60, είναι του Κώστα Μπαλάφα και ανήκει στα Φωτογραφικά Αρχεία του Μουσείου Μπενάκη.